

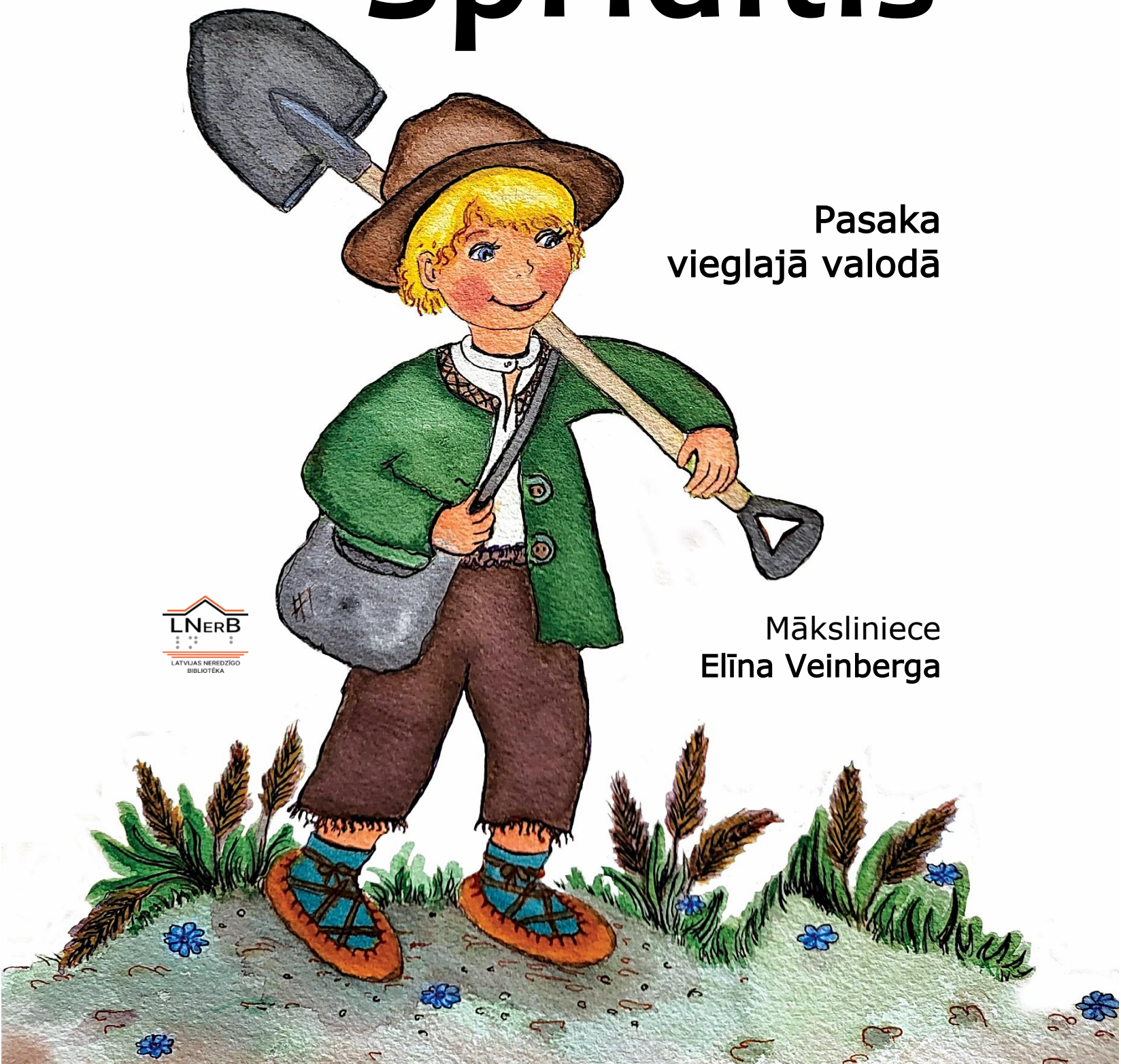
Anna Brigadere

Sprīdītis

Pasaka
vieglajā valodā

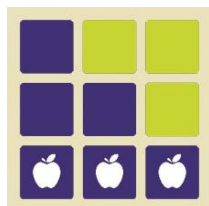
Māksliniece
Elīna Veinberga

LNERB
LATVIJAS NEREDZĪGO
BIBLIOTĒKA

UDK 821.174-93-3
Br520

Grāmatas teksti tulkoti vieglās valodas trešajā līmenī.

Grāmatas tekstus pārbaudīt palīdzēja biedrības “Rīgas pilsētas “Rūpju bērns”” audzēkņi.

Māksliniece Elīna Veinberga

© Tekstus vieglajā valodā tulkojušas Gunta Bite un Vineta Bite

© Elīna Veinberga, ilustrācijas, 2024

© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, makets, izdevums, 2024

Izdevējs: Latvijas Neredzīgo bibliotēka, Strazdumuižas ielā 80,
Rīga, LV-1024

Grāmata iespiesta SIA “Dobums”

Grāmata tipogrāfijā iespiesta ar SIA “ProDarts”, SIA “Dabas Pērles”,
SIA “Poligrāfijas Apgāds” un citu ziedotāju atbalstu

ISBN 978-9934-9254-0-5

Par Sprīdīti

Kādā zemnieku mājā dzīvo zēns.
Augumā viņš ir ļoti mazs.
Tāpēc visi viņu sauc par Sprīdīti.

Sprīdīša māte nomira.
Un tētis apprecējās ar citu sievieti.
Tāpēc Sprīdīti audzināja vecāmāte.

Tēta jaunā sieva ir Sprīdīša pamāte.
Pamātei ir arī pašai savi bērni.
Viņus pamāte mīl vairāk nekā Sprīdīti.

Saviem bērniem pamāte liek strādāt mazāk.
Vairāk jāstrādā Sprīdītim.
Pamāte vienmēr ir neapmierināta ar Sprīdīti.
Taču par to Sprīdītis nebēdājas.

Sprīdītis mājās

Kādu dienu Sprīdītis sēž uz ķebliša un grebj koka karotes.

Ķeblītis ir mazs soliņš.

Uz tā Sprīdītim sēdēt ir ērti.

Grebt karotes Sprīdītim nepatīk.

Tad ar nazi no koka pagales jātaisa karoti.

Vieglāk ir grebt koka ripu.

Pēc tam ar ripu var spēlēties.

Tomēr pamāte liek Sprīdītim grebt karotes.

Karotes pamāte grib pārdot kaimiņienei.

Par to kaimiņiene sola maisiņu ar putrainiem.

3 dienu laikā Sprīdītim vajag uztaisīt 12 koka karotes.

Tas ir ļoti daudz.

Sprīdītis viens pats to izdarīt nevar!

Tomēr saviem bērniem pamāte neliek grebt karotes.

Par to Sprīdītis dusmojas.

Tāpēc Sprīdītis grebj ripu slepus no pamātes.

Pēkšņi istabā ienāk pamāte.
Sprīdītis grebj ripu un neredz pamāti.
Pamāte redz Sprīdīša rokās ripu un dusmojas.
Par to viņa grib Sprīdīti nopērt.

Istabā ieskrien pamātes meita Lienīte un sauc:
“Cūka izbēga no aizgalda!”
Aizgaldā cūkas dzīvo bez piesiešanas.
Tāpēc no aizgalda ir viegli aizbēgt.

Pamāte izskrien no istabas meklēt cūku.
Tikmēr Lienīte iesauc istabā citus bērnus.
Viņi grib spēlēties.
Bērni sauc spēlēties arī Sprīdīti.
Tomēr Sprīdītis lepni atsakās.

Bērni atmet ar roku un sāk spēlēties paši.
Viņi nostājas aplī un sadodas rokās.
Bērni dzied un jautri lec.

Sprīdītim nepatīk bērnu lēkāšana.
Viņš grib iztraucēt spēli.
Sprīdītis ieripina ripu bērniem starp kājām.
Bērni klūp un spēle izjūk.

Lienīte dusmojas uz Sprīdīti.
Viņa sola par Sprīdīša ripu izstāstīt pamātei.
Sprīdītim ir vienalga.
Viņš no pamātes nebaidās.

Lienīte ar bērniem pāiet tālāk no Sprīdīša.
Viņi spēlē citu spēli.
Spēli sauc "Bum, bum, vecāmāte!"
Spēlē Lienītei jātēlo vecomāti.
Lienīte ņem no gultas segu un apliek sev apkārt.
Pēc tam viņa apsēžas.
Spēle var sākties!

Sprīdītis atkal ir nemierīgs.
Viņš pielec kājās un mēdās Lienītes priekšā.
Tagad dusmīgi kļūst visi bērni!

Lienīte un bērni skrien Sprīdītim pakaļ.
Sprīdītis bēg no viņiem prom.
Lienīte sapinas segā un sega nokrīt uz grīdas.
Par to Sprīdītis skaļi smejas.
Saceļas liels troksnis.

Istabā ienāk pamāte.
Viņa redz uz grīdas segu.
Pamāte dusmās iesaucas:
“Mana jaunā sega!”
Viņa paceļ segu no grīdas.
Par lielo traci pērienu ir pelnījuši visi bērni!
Bērni tikai smejas un paslēpjas no pamātes.

Pamāte meklē un nevar atrast bērnus.
Bērni pa vienam vien izbēg no istabas ārā.
Sprīdītis paliek istabā viens.
Zem gultas paslēpties viņš nevar.
Tāpēc Sprīdītis uzlien uz krāsns.

Pamāte skatās apkārt.
Neviena bērna istabā vairs nav.
Uz krāsns viņa redz Sprīdīti.

Pamāte lēkā ap krāsni.
Viņa mēģina Sprīdīti aizsniegt.
Krāsns ir pārāk augsta.
Tāpēc pamāte meklē kādu koka nūju.
Ar to viņa grib nostumt Sprīdīti lejā no krāsns.

Uz grīdas pamāte atrod Sprīdīša taisīto ripu.
Atkal Sprīdītis ir grebis ripu!
Pamāte kļūst vēl dusmīgāka.
Viņa sola Sprīdīti nopērt un 3 dienas nedot viņam ēst.

Istabā ieskrien Lienīte.

Viņa sauc:

“Biezā putra piedegusi!”

Pamāte krata dūri pret Sprīdīti un kliedz:

“Gan es tevi noķeršu un nopēršu!”

Tad viņa aizskrien uz virtuvi.

Lienīte smejas par Sprīdīti un jautā:

“Vai tev bail no pamātes pēriena?”

Sprīdītis bēdīgs lien no krāsns zemē.

Viņš apsēžas uz ķebliša un turpina grebt karotes.

Sprīdītis un Lienīte savā starpā strīdas.

Sprīdītis vaino Lienīti par pamātes dusmām.

Lienītei nevajadzēja ņemt pamātes segu no gultas.

Turpretim Lienīte vaino Sprīdīti.

Sprīdītim nevajadzēja grebt ripu koka karošu vietā.

Arī jaukt bērniem spēles nevajadzēja.

Istabā ienāk Sprīdīša vecāmāte un sarāj bērņus.
Pamāte ir dusmīga un grib tagad sodīt Sprīdīti.
Kā Sprīdīti pasargāt no pamātes soda?
Vecāmāte raud.

Sprīdītim vecāsmātes žēl.
Pret Sprīdīti vecāmāte ir laba.
Viņa vienmēr aizstāv Sprīdīti.
Lienīte arī sola Sprīdītim palīdzēt.
Tomēr Sprīdītis no Lienītes palīdzību negrib.
Lienīte taču ir pamātes meita!

Sprīdītis nolemj iet prom no mājām.
Viņš dusmīgi pamet visas karotes un nazi zem gultas.
Lienīte sabīstas.
Ja nu ienāk pamāte un to redz?
Meitene lien zem gultas pēc karotēm.

Sprīdītis grib iet pasaulē meklēt laimi un naudas podu.
Kādreiz vecāmāte stāstīja Sprīdītim par vecu vīru kaimiņos.
Vīrs atrada mežā apraktu naudas podu un kļuva bagāts.
Arī Sprīdītis grib atrast naudas podu.
Tad viņš kļuvs bagāts un laimīgs.
Tā viņš domā!

Sprīdītis uzliek galvā cepuri un paņem tēva lielo lāpstu.
Ar to viņš varēs izrakt naudas podu.

Lienīte negrib laist Sprīdīti prom.
Meitene uztraucas par Sprīdīti.
Lienīte nostājas durvīm priekšā.
Viņa brīdina Sprīdīti par briesmām.
Priežu mežā dzīvo raganas, milži un citi briesmoņi.
Tur dzīvo arī Vēja māte.
Ja nu Vēja māte ir ļauna?
Viņa var nodarīt Sprīdītim pāri.

Sprīdītis neklausās Lienītē.
Viņš pagrūž Lienīti malā un iziet pa durvīm.

Sprīdītis nolēmis atrast naudas podu un uzcelt pili.
Sprīdītis nelaidīs Lienīti savā pilī un viņu neprecēs.
Lienīte par to pasmejas:
“Gan jau tu dabūsi princesi par sievu.
Tad tev mani nevajadzēs!”

Sprīdītis liek lāpstu pār plecu un aiziet.
Lienīte ar vecomāti bēdīgas paliek mājās.

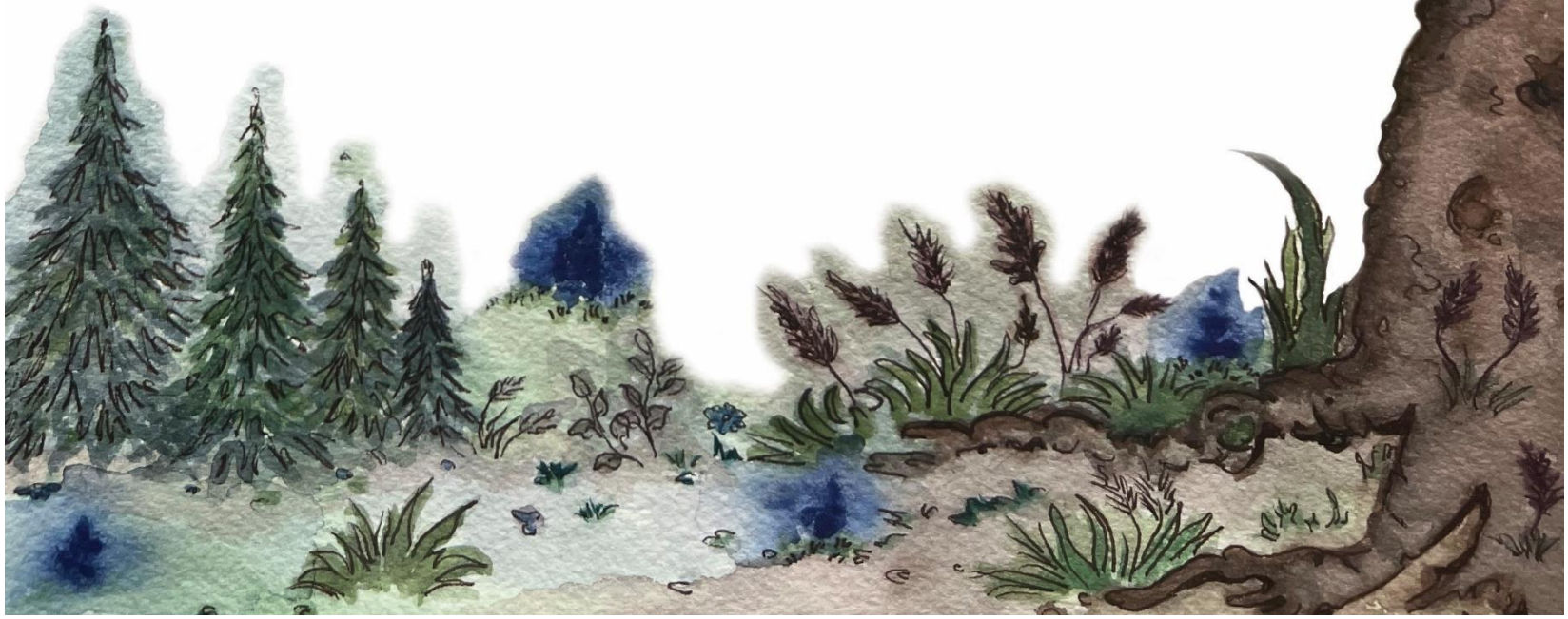

Pie Vēja mātes

Sprīdītis atnācis līdz purvainam priežu mežam.
Dziļāk mežā ir tumšs biezoknis.
Tur koki aug cieši viens pie otra.
Virš koku galotnēm redzama Vēja mātes pils.
Pils torņi ir mākoņos.
Tik augsta ir Vēja mātes pils!

Sprīdītis pili neredz.
Viņš iet gar meža malu un skatās zemē.
Sūnās deg mazas zilas uguntiņas.
Sprīdītis priecīgs domā:
“Zem uguntiņām jābūt apraktam naudas podam.
Jāsāk tik rakt!”

Sprīdītis iedur lāpstu zemē blakus uguntiņai.
Taču uguntiņa aizskrien uz citu vietu.
Zēns skrien šurpu turpu pakaļ uguntiņām.
Viņš met pat savu cepuri uz tām.
Tomēr uguntiņas noķert nevar.
Sprīdītis ir piekūsis un dusmīgs.

Atveras pils durvis.
No pils iznāk Vēja māte un smejas par Sprīdīti.
Sprīdītis paskatās uz Vēja māti.
Viņa neizskatās ļauna.

Vēja māte pieiet pie Sprīdīša un pastāsta par uguntiņām.
Zilās uguntiņas ir Purva tēva bērni.
Tās sauc par maldugunīm.
Parasti maldugunis dzīvo purvā.
Taču šobrīd viņas ciemojas pie Vēja mātes.

Vēja māte pamāj uguntiņām.
Tās viena pēc otras aizskrien un nodziest.
Sprīdītis saskumst.
Kā viņš tagad atradīs aprakto naudas podu?
Vēja māte pasmaida.
Viņa piedāvā Sprīdītim pelnīt naudu citādi.

Vēja māte rāda uz savu pili.

Pils torņos guļ 4 viņas dēli.

Tie ir 4 vēji: austrumu, rietumu, dienvidu un ziemeļu.

Vēja mātei jāiet pēc ūdens uz Spēka avotu.

Taču viņa nedrīkst atstāt savus dēlus vienus.

Dēli pamodīsies un izlidos pa logu.

Tad viņi skries pa pasauli un darīs nedarbus.

Cilvēki dusmosies.

To pieļaut nedrīkst!

Tāpēc Vēja mātes dēlus vajag apsargāt.

Tādam darbam vajadzīga liela drosme.

Sprīdītis ir drosmīgs.

Viņš grib sargāt Vēja mātes dēlus.

Vēja māte piekrīt.

Par labu darbu viņa sola Sprīdītim samaksāt.

Sprīdītis pagriežas uz pils pusi.

Taču Vēja māte viņu aptur un pamāca.

Tik viegli vējus noturēt nevar!

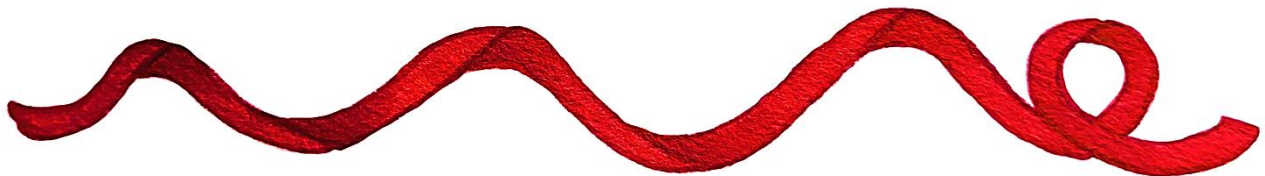
Viņa dod Sprīdītim 4 garas lentes.

Katram dēlam ap kāju jāsien lente.

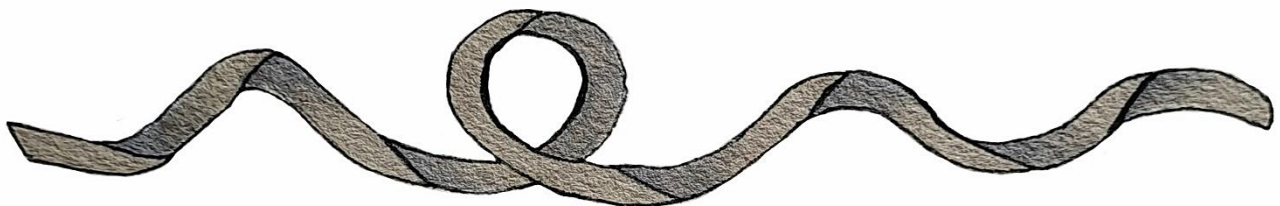
Lentes palīdzēs dēlus noturēt.

Dzeltenā lente jāsien ap kāju Austrim.
Austrim mugurā ir dzeltens mētēlis.
Parasti viņš ilgi skraida pa smilšu klajumiem.
Austris pūš vēju līdz viņam mute ir izkaltusi sausa.
Pats arī viņš izskatās tievs kā izkaltis.

Sarkanā lente jāsien ap kāju Dienvidim.
Viņam mugurā ir skaists sarkans mētēlis.
Katru gadu Dienvidis staigā jaunā mētelī.
Visbiežāk viņš staigā pa Saules kalniem un rožu dārziem.
Tad visapkārt pūš silts vējš.
Dienvidis patīk Saules meitām.
Katru gadu Saules meitas šuj Dienvidim jaunu mēteli.

Pelēko lenti jāsien ap kāju Rietenim.
Rietenim mugurā ir pelēks mētēlis.
Mētēlis ir slapjš un novalkāts.
Rietenim patīk skraidīt pa jūrām.

Visbiežāk Rietenis sapūš lietus mākoņus.

Tad līst lietus.

Sudraba lenti jāsiem ap kāju Ziemeļim.

Viņš ir stiprākais no visiem vējiem.

Ziemeļis ir līdzīgs ledus gabalam.

Cilvēki par viņu visvairāk sūdzas.

Viņš ir ledaini auksts.

Ziemeļis skrien un rauj nost mājām jumtus.

Cilvēki no Ziemeļa baidās.

Vēja māte dod Sprīdītim lentes.

Sprīdītis paņemt tās un ieiet Vēja mātes pilī.

Vēja māte aiz zēna aizslēdz pils durvis.

Viņa aiziet uz Spēka avota pusi.

Sprīdītis uzkāpj tornī.

Tur guļ visi 4 Vēja mātes dēli.

Tagad tikai katram dēlam ap kāju jāapsien lente.

Sprīdītis skaļi iesaucas:

“Tas būs viegli!”

Taču ir par vēlu.

Tornī sāk pūst sauss vējš.
Ak vai!
Sprīdītim mute izkalst.
Mēle kļūst pavisam sausa.
Austris mostas!
Sprīdītis nobīstas un sauc pa logu Vēja māti.
Viņš grib tikt ārā no pils.
Bet Vēja māte nenāk.
Pa atvērto logu izlido dzeltens mākonis.
Austris aizlido prom!

Tornī vējš pūš stiprāk.
Sprīdītis ņem sarkano lenti un steidzas pie Dienvida.
Zēnam kļūst ļoti karsti.
Pa augumu tek sviedri.
Dienvidis mostas!
Sprīdītis pa logu sauc Vēja māti.
Viņš žēlojas par lielo karstumu.
Zēnam trūkst gaisa.
Vēja māte joprojām nenāk.
Pa logu izlido sarkans mākonis.
Dienvidis aizlido prom!

Tornī vējš šņāc vēl stiprāk.
Jau līst lietus un birst krusa.
Rietenis mostas!
Sprīdītis kļūst pavisam slapjš.
Pa logu viņš dusmīgi sauc Vēja māti.
Taču Vēja māte joprojām nenāk.
Pa logu izlido pelēks mākonis.
Tam pakaļ noducina pērkons.
Rietenis aizlido prom!

Tornī kļūst pavisam auksti.
Ledains vējš svilpo un kauc.
Ir pamodies Ziemelis!
Sprīdītis stāv pie loga.
No aukstuma viņam klab zobi.
Zēns dreb un sauc Vēja māti.
Taču Vēja māte nenāk un nenāk.
Ziemelis kā balts mākonis izlido pa logu.
Arī Ziemelis ir prom!

Sprīdītis turpina drebēt un saukt Vēja māti.
Beidzot Vēja māte nāk un atslēdz pils durvis.
Pa tām iznāk noguris Sprīdītis.
Viņš atdod Vēja mātei visas 4 lentes.

Vēja māte sarāj Sprīdīti par kliegšanu.

Viņa pamāca.

Dažreiz vajag paciesties.

Kaut arī ir grūti vai sāp.

Tad Vēja māte pasmaida un dod Sprīdītim krūzi.

Viņa saka:

“Padzeries ūdeni no Spēka avota!”

Sprīdītis dzer ilgi un daudz.

Viņš jūt atgriežamies spēkus.

Darbs izdarīts slikti.

Sprīdītis neko nav pelnījis.

Tomēr Vēja māte novērtē Sprīdīša drosmi.

Viņa dod zēnam stabuli.

Tā ir burvju stabule.

Stabules skaņa liek visiem dejot.

Sprīdītis atkal jūtas stiprs.

Viņš ir gatavs vēlreiz sargāt Vēja mātes dēlus.

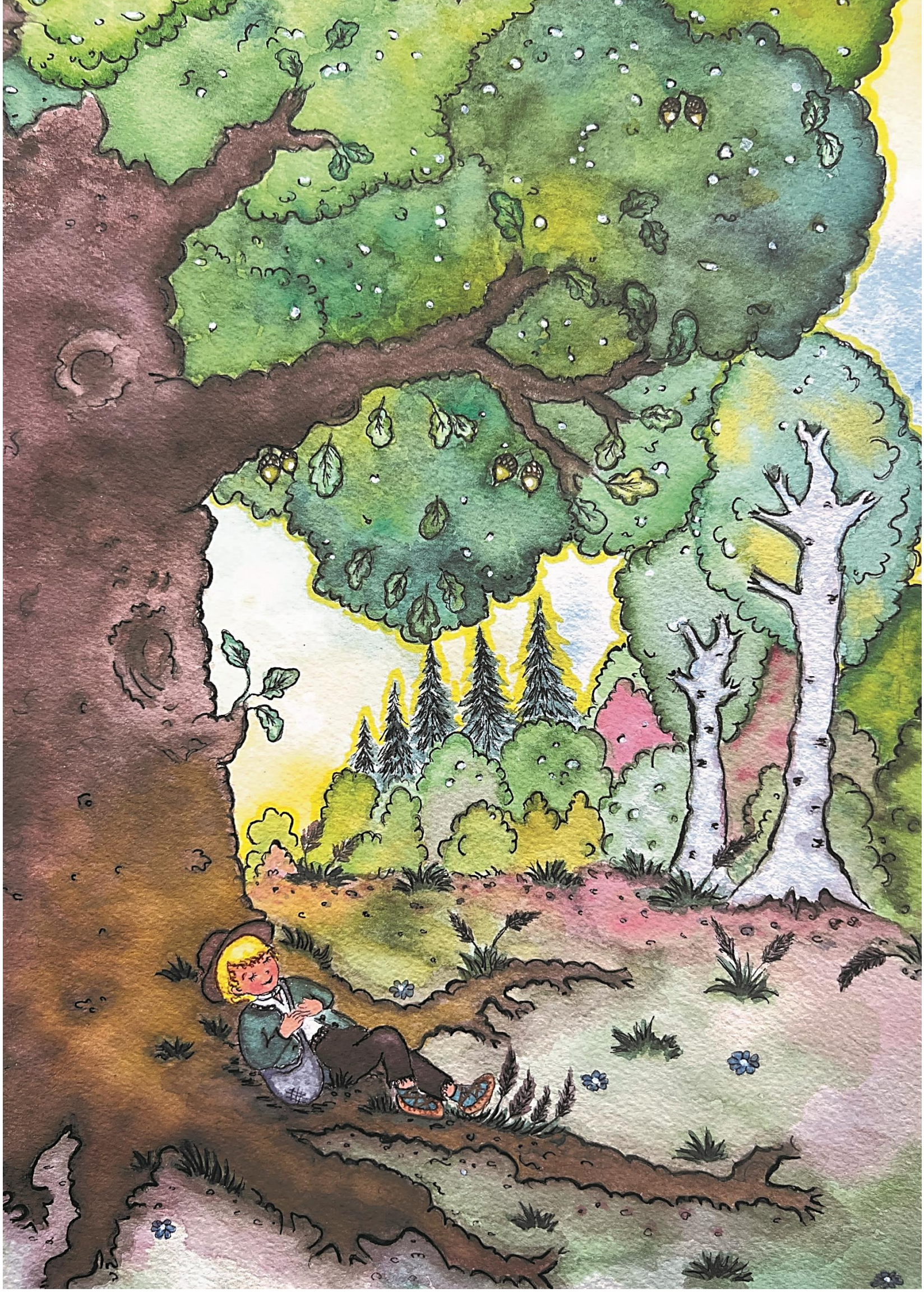
Vēja māte viņam atbild:

“Ej labāk tālāk pasaulē.

Mācies izturēt sāpes un nesūdzēties!”

Sprīdītis saka paldies Vēja mātei par stabuli un aiziet.

Meža vidū

Ir agrs rīts.

Saule jau uzlekusi un apspīd biezu, skaistu mežu.

Tajā aug lazdas, ozoli, daži bērzi un egles.

Zem kāda ozola guļ noguris Sprīdītis.

Saule spīd viņam tieši sejā.

Zēns paliek nemierīgs un mostas.

Viņš pieceļas sēdus un nožāvājas.

Sprīdītis ceļas kājās un apskata ozolu.

Tas nu gan ir varens koks!

Sprīdītis vēro arī citus kokus.

Koki ir dažādi.

Egles ir augstas, tievas un drūmas.

Bērzi izskatās mazi starp lielajiem kokiem.

Savukārt lazdas ir zemas un kuplas.

Sprīdītis skraida no viena koka pie otra.

Viss ir tik skaisti!

Tomēr kaut kā pietrūkst.
Sprīdītis klausās un klausās.
Mežā nedzird putnu dziesmas.
Zēns mēģina putnus sasaukt.
Viņš atdarina putnu balsis.
Putni neatsaucas.
Tikai dzenis kaļ kaut kur tālumā.

Sprīdītis skrien dziļāk mežā meklēt dzeni.
Takas malā viņš redz sarkanas meža zemenes.
Zēns norauj sulīgo zemeni un ieliek mutē.
Mmmm. Cik garšīga!
Viņš lasa un ēd zemenes.

Tālumā Sprīdītis dzird raudāšanu un vaimanāšanu.
Skan smalkas bērnu balsis un kādu rupja balss.
Kas tur notiek?
Zēns uzmanīgi klausās.

No meža iznāk bērni un milzis ar lielu nūju rokā.
Milzim ir ļauna seja.
Viņš ir ģērbies zvēru ādās.
Milzis dzen bērnus sev pa priekšu.
Bērniem rokās ir groziņi ar zemenēm.

Milzis ierauga Sprīdīti un priecīgs iesaucas:
“Vēl viens gards kumoss!”

Viens no bērniem bēg atpakaļ mežā.
Milzis to redz un aizskrien bērnam pakaļ.

Pārējie bērni pienāk pie Sprīdīša.
Bērni lūdz zēnam glābt viņus no milža Lutauša.
Lutausis dzen bērnus uz savu alu.
Viņš grib bērnus apēst.
Sprīdītis netic bērniem.

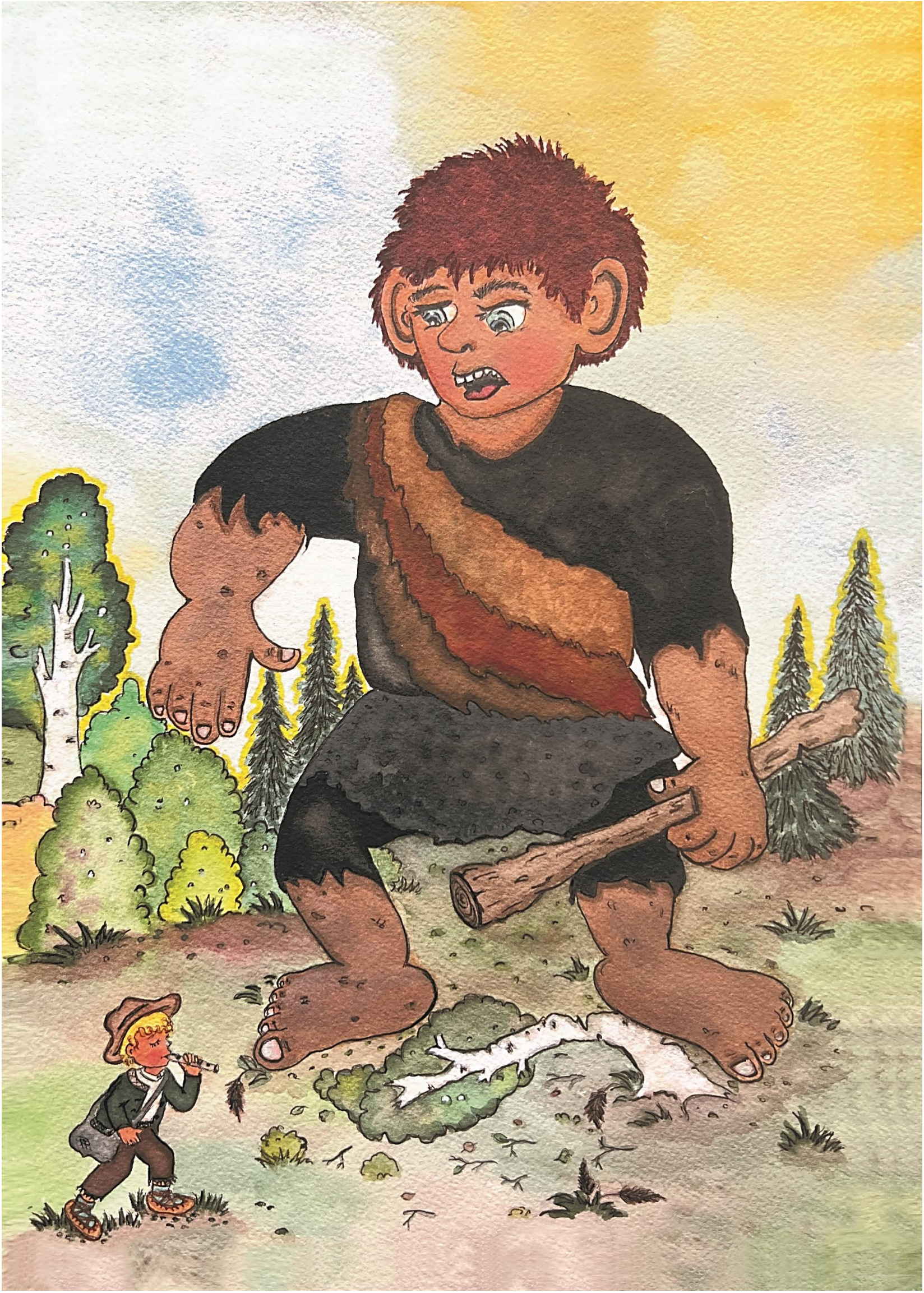
Bērni stāsta Sprīdītim par Lutausi.
Kā Lutausis atnāca dzīvot uz lielo mežu.
Kā milzis visu ūdeni no ezeriem un upēm izdzēra.
Kā dienas vidū milzis guļ un krāc.
Tad viss mežs šūpojas.
Neviens no milža nevar paslēpties.
Visi meža dzīvnieki aizbēga.
Taču putnus milzis nolasīja no koku zariem un apēda.

No meža skan milža balss.
Lutausis atgriežas.
Viņš ir noķēris aizbēgušo bērnu.

Pārējie bērni paslēpjas aiz Sprīdīša.
Sprīdītis drosmīgi pavēl Lutausim likt bērnus mierā.
Lutausis tikai smejas un ņer zēnu.
Milzis nevar Sprīdīti noķert.
Sprīdītis ir ātrāks.
Lutausis mēģina vēl un vēl saķert zēnu.

Tajā brīdī Sprīdītis atceras par Vēja mātes doto stabuli.
Viņš izvelk stabuli no somas un sāk to spēlēt.
Lutausis negribīgi dejo.
Milža kājas pašas no sevis kustas.
Viņš nevar tās apstādināt.
Pa to laiku visi bērni aizbēg.

Sprīdītis pārtrauc pūst stabuli.
Milzis nokrīt zemē bez spēka.
Viņš sola bērnus vairs neķert.
Sprīdītis prasa arī putnus un dzīvniekus neaiztikt.
Lutausis apsola.
Zēns liek stabuli somā un ļauj milzim iet.
Lutausis ar vienu lēcieni ir prom.

Visapkārt atskan putnu dziesmas.

Starp putniem ir arī dzeguze.

Sprīdītis atkal dzird soļus.

Tur nāk Meža māte skuju mētelī un pumpuru cepurē.

Viņa nāk samaksāt Sprīdītim par labo darbu.

Tagad dzīvnieki un putni ir drošībā.

Meža māte dod Sprīdītim zaļu sprunguli.

Tas ir tāds neliels koka zars.

Taču šis ir burvju sprungulis.

Pieskaries pie tā un pielipsi!

Kamēr Sprīdītis pateiks vārdu “atlaidies”.

Sprīdītis saka Meža mātei paldies.

Meža māte pasmaida un atgriežas mežā.

Sprīdītis izņem no somas stabuli.

Viņš jūtas bagāts.

Tagad viņam ir sava stabule un sprungulis!

Sprīdītis priecīgs iet tālāk pasaulē.

Pie Sīkstuļa

Dziļa meža vidū stāv veca mājiņa.

Tajā dzīvo skops vīrietis.

Viņu sauc par Sīkstuli.

Sīkstulis ir ļoti tievs un vājš.

Drēbes viņam ir plānas un par mazu.

Kopā ar Sīkstuli mājiņā dzīvo arī kalpone.

Viņai mugurā ir vecas drēbes.

Turklāt tās viņai ir par garu un par platu.

Kājās kalponei ir vecas un platas kurpes.

Ap galvu viņai ir vecs lakats.

Jaunas drēbes Sīkstulis nepērk kalponei.

Mājiņā nav mēbeļu.

Ir tikai pavards ar karstām oglēm.

Pavardā kurina uguni.

Dažreiz tur kalpone vāra ēst.

Mājā pa labi un pa kreisi ir mazas durvis.

Aiz tām ir Sīkstuļa un kalpones istabas.

Ir vēls vakars.

Ārā ir vētra ar lietu.

Tāpēc istabā ir pavisam tumšs.

Sīkstulis tur rokā māla podu un sauc kalponi.

Viņš nesauc kalponi vārdā.

Sīkstulis saka: “Hej! Hej!”

Lai mute nepiekūst!

Kalpone iznāk no savas istabas ar lāpu rokā.

Viņa iebāž lāpu sienas šķirbā.

Sīkstulis rāj kalponi par izšķērdību.

Viņa ielikusi ēdienā pārāk daudz tauku.

Kaut gan to pašu tauku picīņu viņi lieto jau 3 gadus.

Cik tad no tās vēl ir palicis?

Tāda plēvīte vien ir!

Tomēr Sīkstulis izēd visu ēdienu no poda.

Kalponei neatstāj neko.

Arī kalpone grib ēst.

Sīkstulis iesaka viņai ieliet podā ūdeni un uzsildīt.

Tad tauku plēvīte gar poda malu izkusīs un būs laba zupa.

Kalpone varēs ēst vēl 3 dienas.

Tā domā Sīkstulis.

Pie siltā ūdens kalpone grib mazliet maizi.
Sīkstulim arī par maizi ir savi rēķini.
Vakar bija palikušas 12 maizes drupačas.
Šodien kalpone viņam iedeva 7 drupačas.
Tātad pašai kalponei palika 5 drupačas.
Nav iemesla sūdzēties!

Kalpone paceļ kāju un rāda caurās kurpes.
Viņai vajag jaunas kurpes.
Nu gan Sīkstulis sadusmojas!
Kādas jaunas kurpes?
Vai viņa jau tagad nav apģērbta kā princese?
Tikai pirms 3 gadiem viņš atdeva kalponei savas bikses.
Tās vēl bija gandrīz jaunas.

Kalpone iesaucas:
“Bet es taču esmu sieviete.”
Sīkstulim tas nav svarīgi.

Sīkstulis ierauga lāpu sienas šķirbā.
Viņš skrien pie lāpas un kliedz:
“Tu mani iedzīsi nabadzībā!
No pavarda oglēm nāk vēl gaisma.
Kāpēc tu dedzini lāpu?”

Pie durvīm kāds klauvē.
Sīkstulis ielaiž istabā Sprīdīti.
Zēns lūdz Sīkstulim naktsmājas.

Ārā ir liels vējš un lietus.
Tāpēc Sprīdītis meklē kādu patvērumu.
Sīkstulis negrib par to neko dzirdēt.
Viņš dzen Sprīdīti prom.
Zēns apsola Sīkstulim padarīt kādu darbu.
Lai tikai varētu palikt siltumā!

Sīkstulis padomā un piekrīt.
Viņš liek Sprīdītim visu nakti sargāt durvis.
Sīkstulim pašam nāk miegs.
Viņš ir sargājis durvis jau 4 naktis.
Sprīdītis gulēt nedrīkst!
Arī ielaist kādu pa durvīm nedrīkst!
Sīkstulis pavēl kalponei nodzēst lāpu.
Bet pats aiziet gulēt.

Sprīdītis grib ēst.
Viņš lūdz kalponei kaut ko ēdamu.
Kalpone dod viņam podu ar silto ūdeni.
Sprīdītis ņem podu un meklē krēslu.

Taču krēsla nav!

Sprīdītis apsēžas uz grīdas un pagaršo zupu.

Viņš saviebjas.

Kāda negaršīga zupa!

Kalpone tikai pasmejas un izņem lāpu no sienas šķirbas.

Sprīdītis sabīstas un jautā:

“Tu mani atstāsi tumsā?”

Kalpone atbild:

“Sargāšanai tev gaismu nevajag.”

Sprīdītis grib atgulties.

Viņš meklē kādu salmu maisu.

Sīkstuļa mājās ir tikai 10 salmi.

Tie visi ir jau sadalīti.

Sīkstulim 7 salmi un kalponei 3 salmi.

Vairāk salmu šajā mājā nav.

Kalpone ienes lāpu savā istabā un aiztaisa durvis.

Sprīdītis paliek tumsā.

Viņš brīnās par Sīkstuļa skopumu.

Pēc brīža pie mājas durvīm kāds klauvē.

Sprīdītis atver durvis.

Istabā ienāk vecs vīriņš pelēkā mētelī.

Vīriņam ir sirma gara bārda.

Istaba kļūst gaiša.

Sprīdītis brīnās.

No kurienes tā gaisma?

Vecais vīriņš sasveicinās un sauc Sprīdīti vārdā.

Zēns pārsteigts domā:

“Vai vecais vīriņš mani pazīst?”

Vīriņš lūdz Sprīdītim naktsmājas.

Zēns labprāt ļautu vīriņam palikt pa nakti.

Taču Sīkstulis par to nedrīkst zināt.

Tomēr Sīkstulis dzird abu sarunu un iznāk no savas istabas.

Sprīdītis grib paslēpt vīriņu un aizstājas viņam priekšā.

Vīriņš gan negrib slēpties.

Sīkstulis redz vīriņu un dzen viņu prom.

Sprīdītim žēl vīriņa.

Viņš lūdz Sīkstuli nedzīt vīriņu prom.

Sīkstulis liek Sprīdītim izciest 3 mocības.
Tad vīriņš varēs palikt Sīkstuļa mājās.
Sprīdītis piekrīt.

Sīkstulis ņem adatu un dur Sprīdītim rokā.
Zēns cieš sāpes un nesūdzas.
Sīkstulis izvelk adatu no Sprīdīša rokas un ļauni priecājas.
Zēns ir lepns par sevi un sauc Vēja mātei:
“Es pacietu sāpes un nesūdzējos!”

Tad Sīkstulis ved Sprīdīti pie pavarda.
Pavardā vēl ir karstas ogles.
Sīkstulis saņem zēna roku un liek to uz karstām oglēm.
Sprīdītim deg roka.
Tomēr viņš atkal pacieš sāpes.

Sīkstulis palaiž vaļā Sprīdīša roku.
Roka dedzinoši sāp.
Sprīdītis joprojām nesūdzas.
Viņš skaļi sauc Vēja mātei:
“Redzi, Vēja māte!
Es nesūdzos par sāpēm!”

Sīkstulis tikai ļauni smejas.

Sprīdītim atlicis izciest vēl pēdējo mocību.

Pirms tam Sprīdītis bija apēdis 1 karoti negaršīgās zupas.

Tāpēc Sīkstulis grib zēnam iedurt
un notecināt 1 karoti asiņu.

Sprīdītim ir bail.

Tomēr viņš cenšas būt drosmīgs.

Vecajam vīriņam kļūst Sprīdīša žēl.

Zēns izcieš mokas par velti.

Vienalga Sīkstulis dzīs vīriņu ārā.

Tā ir patiesība.

Sīkstulis mēģina vīriņu saķert un izstumt pa durvīm.

Tomēr Sprīdītis nostājas vīriņam priekšā.

Viņš neļauj darīt vīriņam pāri.

Sīkstulis sauc palīgā kalponi.

Vispirms viņi izdzīs ārā Sprīdīti.

Pēc tam aizdzīs veco vīriņu.

Sīkstulis un kalpone skrien pakaļ zēnam.

Tomēr Sprīdīti noķert nevar.

Sprīdītis izņem no somas Meža mātes sprunguli.
Viņš izstiepj sprunguli sev priekšā.
Sīkstulis pieskaras un pielīp pie sprunguļa.
Kalpone skrien Sīkstulim palīgā.
Arī viņa pielīp pie sprunguļa.

Sprīdītis griežas un velk Sīkstuli ar kalponi sev līdzī.
Abi lūdz Sprīdīti viņus laist vaļā.
Zēns aizriņķo līdz Sīkstuļa istabai.
Tad ievelk abus istabā un sauc:
“Atlaidies!”
Sīkstulis un kalpone atlīp no sprunguļa.
Sprīdītis iznāk no istabas un aiztaisa durvis.
Sīkstulis un kalpone paliek istabā.

Sprīdītis pieiet pie vīriņa.
Tagad vīriņš droši var palikt pa nakti.

Vecais vīriņš grib ēst.
Sprīdītim ir tikai Sīkstuļa negaršīgā zupa.
Tādu viņš negrib vīriņam dot.
Tomēr vīriņš grib zupu pagāršot.
Viņš nosēžas uz zemes pie poda un ēd zupu.
Vīriņam garšo zupa.

Sprīdītis brīnās.
Arī viņš pagaršo zupu.
Tavu brīnumu!
Tagad zupa garšo ļoti labi.

Sprīdītis ēd zupu un priecājas.
Viņš izēd podu tukšu.
Sprīdītis saskumst.
Ko tagad ēdīs vīriņš?
Vecais vīriņš mierina Sprīdīti:
“Esmu jau paēdis.”

Vīriņu interesē kas cits.
Kur tad Sprīdītis tā staigā apkārt pa pasauli?
Sprīdītis atbild:
“Eju pasaulē laimi meklēt!”
Līdz šim Sprīdītis laimi nav atradis.

Tad vīriņš jautā par vecomāti un Lienīti.
Par to Sprīdītis brīnās.
Kā gan vīriņš viņas pazīst?
Vecais vīriņš pazīst arī Sprīdīša pamāti.
Par pamāti zēns gan negrib runāt.
Sprīdītim pamāte nepatīk.

Viņa ir ļauna.

Tā domā Sprīdītis.

Tomēr vīriņš domā citādi.

Katrā cilvēkā ir labais un sliktais.

Vai Sprīdītis vienmēr ir bijis labs?

Nē.

Vai Sprīdītis ir padomājis par vecomāti un Lienīti?

Cik ļoti viņas par Sprīdīti uztraucas?

Arī pamāte.

Par to zēns nav domājis.

Viņš kļūst bēdīgs.

Vīriņš mierina Sprīdīti.

Zēns patiesībā ir labs.

Viņš aizstāvēja vīriņu no Sīkstuļa.

Par to vīriņš dod Sprīdītim gredzenu.

Tas ir burvju gredzens.

Tas palīdzēs Sprīdītim nokļūt uz Laimīgo zemi.

Tad gredzenu pirkstā jāpagriež otrādi
un 3 reizes jāsit plaukstas.

Pēc tam jāsauc:

“Gulbīt, gulbīt, kustini kājiņas!”

Sprīdītis ņem gredzenu un saka vīriņam paldies.

Pēkšņi aiz mājas durvīm atskan balss.

Sprīdītis atver durvis un skatās.

Ārā stāv karaļa karavīrs.

Sprīdītis atskatās istabā uz vīriņu.

Vīriņš ir pazudis!

Karaļa karavīrs ienāk istabā.

Viņš meklē spēcīgus vīrus.

Vīriem jāglābj karaļa jaunākā meita no velna.

Divas vecākās meitas velns jau aizvedis.

Tāpēc karavīrs aicina spēcīgus vīrus uz karaļa pili.

Sprīdītis sola glābt karaļa jaunāko meitu.

Karavīrs par viņu smejas.

Sprīdītis ir pārāk mazs.

Vai tāds var cīnīties ar velnu?

Taču citu karaļa meitas glābēju nav.
Karavīram nav izvēles.
Viņš ved Sprīdīti uz karaļa pili.

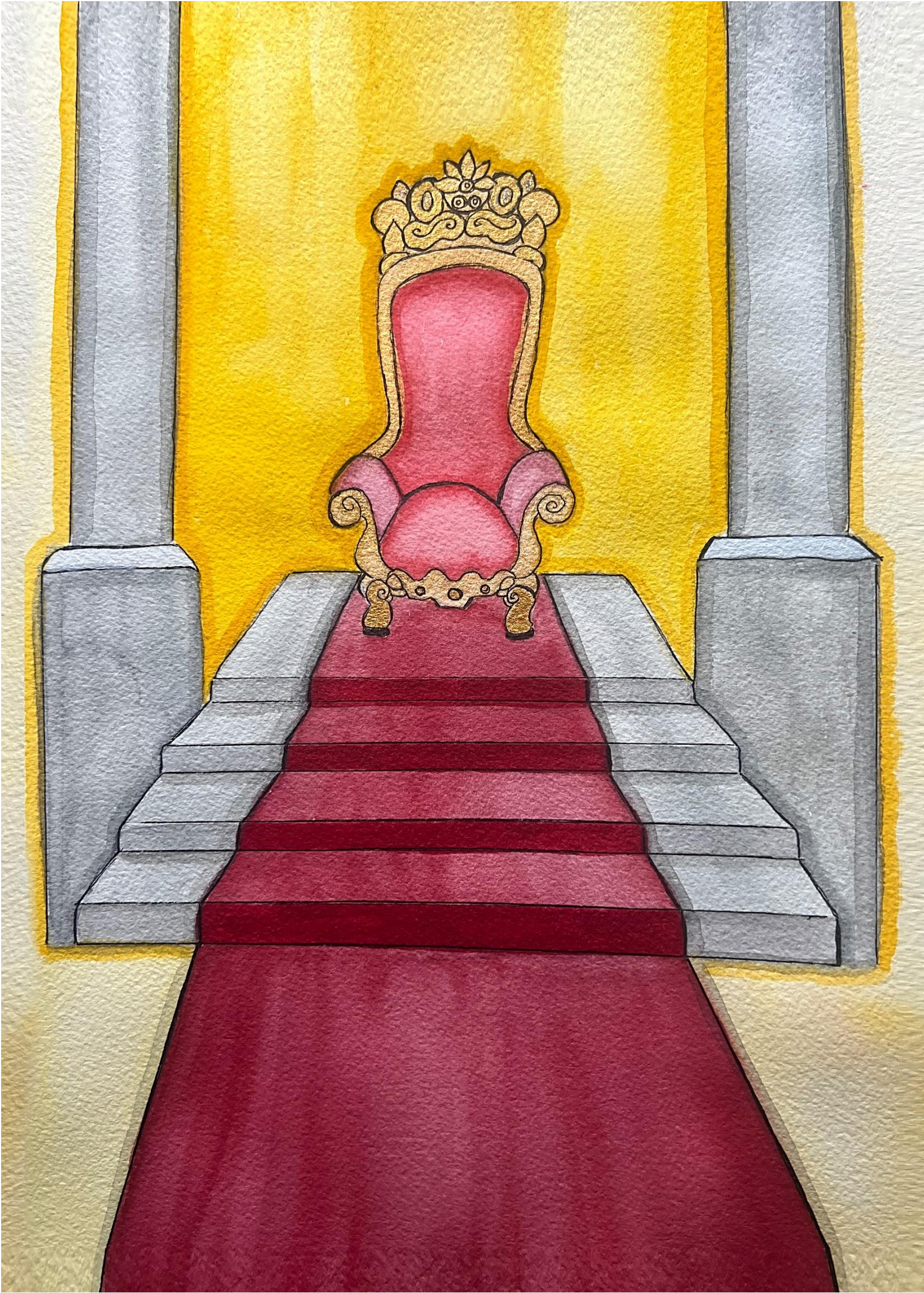
No istabas bailīgi iznāk Sīkstulis un kalpone.

Kur Sprīdītis?

Abi pieiet pie loga.

Tur pa taciņu aiziet Sprīdītis
ar karaļa karavīru.

Karaļa pilī

Karavīrs un Sprīdītis atnākuši pie pils.
Viņi atver lielās pils durvis un ieiet zālē.

Karaļa pils zālē stāv tronis.
Tronis ir grezns krēsls uz paaugstinājuma.
Tādā krēslā drīkst sēdēt tikai karalis.

Karalis vēl nav atnācis.
Pils zālē ir tikai 5 kungi.
Šie kungi dzīvo pilī.
Tāpēc viņus sauc par galma kungiem.

Galma kungi ir veci ar sirmām bārdām.
Viņi satraukti staigā šurpu turpu pa zāli.

Zālē ienāk karaļa karavīrs.
Galma kungi atviegloti nopūšas.
Gan jau karavīrs ir atvedis spēcīgus vīrus.

Taču karavīrs atvedis tikai mazo Sprīdīti.
Tāds mazs zēns grib cīnīties ar velnu?
Galma kungi smejas.
Kāpēc gan ne?
Sprīdītis stāsta par savu cīņu ar milzi Ltausī.
Cīņā ar Ltausī viņš taču uzvarēja!
Galma kungi brīnās.

Zālē ienāk karaļa kalpotājs jeb sulainis.
Viņš iesaucas:
“Karalis nāk!”
Visi galma kungi svinīgi nostājas rindā un gaida karali.

Karalis nāk maziem solīšiem un sasveicinās ar katru.
Pēc tam karalis apsēžas tronī.

Zālē ienāk arī princese Zeltīte.
Princese ir karaļa jaunākā meita.
Viņa ģērbusies garā, gaiši rozā kleitā.
Uz kleitas ir skaisti zelta rotājumi.

Princesei ir gari zeltīti mati.

Galvā viņai ir tievs zelta kronītis.

Princese apsēžas krēslā blakus karalim.

Viņas krēsls ir daudz mazāks nekā karaļa tronis.

Kopā ar princesi zālē ienāk galma dāmas.

Arī galma dāmas dzīvo pilī.

Viņas vienmēr pavada princesi.

Dāmas un kungi nostājas blakus karalim un princesei.

Priekšā iznāk vēl viens karaļa karavīrs.

Viņš nolasa karaļa pavēli.

Spēcīgiem vīriem jāglābj princese Zeltīte no velna.

Princeses glābējam karalis sola samaksāt.

Viņš atdos pusi no savas zemes un princesi par sievu.

Pils zālē visi klusē.

Kurš gan grib cīnīties ar velnu?

Karalis iesaucas:

“Vai tad nav neviena drosminieka?”

Karaļa priekšā iznāk Sprīdītis un zemu paklanās.

Viņš grib glābt princesi.

Pēc tam Sprīdītis pagriežas pret princesi
un vēlreiz paklanās.

Viņam ļoti patīk princese.

Tik skaistu meiteni Sprīdītis nekad nav redzējis.

Princese ir lepna un iedomīga.

Viņa nepatikā aizgriežas prom no Sprīdīša.

Galma dāmas nicīgi sačukstas.

Karalis skatās uz Sprīdīti un kļūst bēdīgs.

Sprīdītis ir pārāk mazs.

Velns var uzvarēt Sprīdīti un princesi aizvest.

Kādas bēdas!

Nav neviena glābēja!

Karavīrs pastāsta karalim par Sprīdīša cīņu ar milzi Lutausi.

Zēns uzvarēja milzi.

Varbūt velnu Sprīdītis arī uzvarēs?

Karalim ir jāļauj Sprīdītim cīnīties ar velnu!

Karalim tāpat nav izvēles.

Viņš atmet ar roku.

Lai jau cīnās!

Neviena cita glābēja nav.

Aiz pils durvīm atskan liels troksnis.
Velns jau atnācis pie pils vārtiem.

Pils zālē visi bailēs skraida apkārt un vaimanā.
Sprīdītis liek visiem iet prom.
Viņš cīnīsies ar velnu viens pats.

Karalis ar princesi skrien no zāles ārā.
Pārējie viņiem seko.
Sprīdītis paliek viens.

Pils durvis ar troksni atveras.
Zālē ieskrien melns velns.
Pierē viņam ir 2 ragi
un pie dibena aste.

Velns skraida apkārt un meklē princesi.
Sprīdītis nostājas velnam priekšā un sauc viņu cīnīties.
Velns smejas par Sprīdīti.
Velns ir uzvarējis daudz lielākus un spēcīgākus vīrus.
Mazo Sprīdīti viņš uzveiks ātri.

Sprīdītis izņem no somas stabuli.
Viņš aicina velnu vispirms padejot.
Sprīdītis pūš stabuli un velns sāk dejot.
Velns ir pārsteigts.
Viņš negrib dejot.
Tomēr kājas pašas kustas dejā.
Velns dejo ilgi.
Viņš ir noguris un lūdz Sprīdīti pārtraukt pūst stabuli.

Sprīdītis apiet velnam apkārt un pārtrauc pūst stabulē.
Viņš noslēpj stabuli somā un pieiet pie velna.

Velns nokritis uz grīdas.
Tagad smejas Sprīdītis.
Vai velns noguris tikai no dejas?
Kā viņš domā ar Sprīdīti cīnīties?

Pienācis laiks cīņai!

Sprīdītis dod velnam roku.

Taču rokā Sprīdītim ir Meža mātes sprungulis.

Velns pieķeras pie sprunguļa un nevar vairs to atlaist.

Sprīdītis noliec sprunguli zemu pie grīdas un griežas.

Saliektu muguru velns skrien līdz sprungulim.

Ilgi zēns velk velnu sev apkārt.

Līdz velns ir pavisam piekūsis un nokrīt zemē.

Sprīdītis velnu ir uzvarējis.

Velns lūdz zēnam:

“Dari ar mani, ko gribi.

Tikai neaiztiek manu asti.”

Aste velnam ir goda lieta.

Bez astes velnam vajadzēs kalpot

10 tūkstošu gadu citiem velniem.

Sprīdītis par velnu iežēlojas un asti neaiztiek.

Tās vietā viņš nolauž velnam vienu ragu.

Velns raud par to.

Rags ataug tikai pēc tūkstoš gadiem.

Tikmēr velnam būs jāpaliek ellē.

Viņš nevarēs nākt virs zemes.

Sprīdītim tas patīk.

Zēns ar sprunguli aizvelk velnu līdz pils durvīm un sauc:

“Atlaidies!”

Sprungulis palaiž velnu vaļā.

Velns ar vienu lēcieni ir prom.

Princese ir glābta!

Sprīdītis sauc visus atpakaļ.

Tagad ir droši!

Karalis ar pārējiem nedroši ienāk zālē.

Viņš apsēžas tronī un pārsteigts skatās uz Sprīdīti.

Sprīdītis pieiet pie karaļa

un noliek viņam pie kājām velna ragu.

Karalis liek sulainim ragu aiznest uz mantu istabu.

Pie Sprīdīša pieiet kāds galma kungs.

Viņš brīnās par mazo zēnu.

Kā Sprīdītis varēja uzvarēt velnu bez ieročiem?

Sprīdītis rāda viņam savus ieročus.

Tā ir stabule un sprungulis.

Karalis ir pārsteigts par Sprīdīša uzvaru.
Tomēr viņš ir gatavs pildīt savu solījumu.

Karalis aicina princesi Zeltīti.
Taču princese sarauc degunu un atsakās iet pie Sprīdīša.
Princese negrib precēt tādu mazu zēnu kā Sprīdītis.
Viņa ir pārāk lepna.

Karalis ir solījis Sprīdītim pusi no savas zemes.
Arī princesi par sievu karalis ir solījis.
Zēns no tā nav atteicies.
Tāpēc solījumu jāpilda.
Princese Zeltīte spītīgi sit kāju pie zemes.
Viņa negrib solījumu pildīt.

Karalim nepatīk Zeltītes uzvedība.
Princesei jāklūst par Sprīdīša sievu!
Citādi karalis princesi vairs nesauks par savu meitu.

Viena no galma dāmām pieiet pie princeses.
Viņa čukst princesei ausī kādu nodomu.
Galma dāma pazīst ļaunu raganu.
Ragana var Sprīdīti nogalināt.
Tad princesei nevajadzēs precēt Sprīdīti.

Kā to izdarīt?

Sprīdītis nedrīkst šonakt gulēt pilī.

Viņam jāguļ pils pagalmā.

Tā ragana tiks Sprīdītim klāt un neviens to neredzēs.

Princesei patīk galma dāmas nodoms.

Tomēr karalim princese neko nesaka par to.

Viņa piekrīt kļūt par Sprīdīša sievu ar vienu noteikumu.

Pirmo nakti zēnam jāguļ pagalmā.

Karalis piekrīt izpildīt Zeltītes iegribu.

Ak, tad tādas ir tās princeses!

Sprīdītis brīnās par Zeltītes noteikumu.

Sprīdītis iziet pils pagalmā.

Ir auksta nakts.

Sprīdītis stāv un drebinās.

Viņam nav ar ko sasildīties.

Pārējie palika pilī siltumā.

Par Sprīdīti šeit neviens nedomā.

Tad jau labāk bija mežā.

Tur vismaz varēja gulēt mīkstās sūnās.

Kur viņam gulēt tagad?

Nedaudz tālāk Sprīdītis redz terasi bez sienām.

Aiz tās ir ezers.

Virs ezera ir bieza migla.

Debesīs spīd daudz zvaigznes.

Sprīdītis redz terasē koka solu.

Uz tā viņš varēs gulēt.

Sprīdītis ņem akmeni un apguļas uz terases sola.

Akmeni viņš paliek zem galvas spilvena vietā.

Sprīdītis guļ un skatās debesīs.

Viņš redz lielu, spožu zvaigzni.

To Sprīdītis jau agrāk ir redzējis.

Viņš skatās uz zvaigzni un atceras Lienīti ar vecomāti.

Sprīdītim viņas ir ļoti mīļas.

Lienīte pret zēnu vienmēr ir laba.

Princese Zeltīte gan pret Sprīdīti ir ļauna.

Zēns par to bēdājas un ilgojas pēc mājām.

Sprīdītis domā par naudas podiem.
Tos viņš gāja meklēt.
Tāpēc arī aizgāja no mājām.
Tagad viņš ir sapratis patiesību.
Nav tādu naudas podu!
Arī laimi nevar tik viegli atrast.
Kur domā būs laime,
tur izrādās nelaime.
Kur domā būs labi,
tur izrādās ir slikti.
Tā Sprīdītis domā un drīz vien aizmieg.

Sapnī Sprīdītis redz vecomāti.
Viņa ir uztraukusies par zēnu.
Vecāmāte gaida Sprīdīti mājās.
Tad vecāmāte pazūd no sapņa.

Pēc tam sapnī Sprīdītis redz Lienīti.
Arī viņa skumst pēc zēna.
Lienīte grib apskaut Sprīdīti un samīļot.
Viņa ir gatava darīt visu Sprīdīša labā.
Arī Lienīte pazūd no sapņa.

Viņas vietā sapnī parādās Sprīdīša mirusī māte.

Māte bēdājas par savu kapa vietu.

Tā aizaug ar nezālēm.

Nav kam kopt kapu un izraut nezāles.

Parasti to darīja Sprīdītis.

Tagad zēns ir aizgājis no mājām.

Tā Sprīdītis guļ un sapņo.

Pa to laiku no pils iznāk princese ar galma dāmu.

Viņas ģērbusās garos mēteļos.

Galma dāma sauc raganu.

Ragana pienāk un klanās princeses priekšā.

Ragana sola nogalināt Sprīdīti.

Viņai rokās ir trauks.

No tā kūp biezi dūmi.

Ar dūmiem ragana grib izdzīt no Sprīdīša dzīvību.

Ragana pieiet pie Sprīdīša un pūš dūmus.
Zēns guļ ar sakrustotām rokām uz krūtīm.
Tāpēc dūmi plūst prom no Sprīdīša.

Princese kļūst nepacietīga.
Viņa liek raganai strādāt ātrāk.
Ragana mēģina vēlreiz.
Taču dūmi viņai pašai ieplūst acīs.
Viņa klepo un šķauda.

Sprīdītis pamostas un redz raganu.
Viņš saprot raganas nodomu.
Sprīdītis pielec kājās un meklē stabuli.
Raganai bail no stabules.
Viņa zina par stabules brīnumaino spēku.
Ragana nomet trauku un aizbēg.
Princese ir dusmīga uz galma dāmu.
No raganas nav nekāda labuma!

Sprīdītis pārsteigts skatās uz princesi.
Vai tiešām princese var būt tik ļauna?
Ko vēl viņa ir gatava darīt?

Princese grib ar kaunu padzīt Sprīdīti no pils.
No tā zēns nebaidās.

Sprīdītis iesaka princesei uzdot viņam 3 mīklas.

Ja nu zēns nezinās atbildes?

Tad princese varēs viņu dzīt prom no pils.

Princesei tas patīk.

Viņa uzdod pirmo mīklu:

Kas ir īsāks par zāli un mazāks par olu?

Kas ir arī garāks par koku un augstāks par kalnu?

Sprīdītis zina atbildi.

Tas ir ceļš.

Princese uzdod otro mīklu:

Uz ceļa guļ baļķis.

Baļķim nevar pārkāpt.

Tam nevar arī apiet apkārt.

Kas tas ir?

Sprīdītis zina pat mīklas turpinājumu.

Baļķi nevar arī aiznest vai paslēpt.

Tā ir ēna.

Princese ir dusmīga.

Tomēr viņa uzdod trešo mīklu:

Tas rej kā suns.

Mauj kā vērsis.

Dzied kā lakstīgala...

Sprīdītis pārtrauc princesi.

Arī šai mīklai viņš zina turpinājumu:

...Tas runā kā cilvēks.

Škan kā pulkstenis.

Rūc kā pērkons.

Tam nav mutes.

Tomēr atbild visās valodās.

Sprīdītis zina atbildi.

Tā ir atbalss.

Dusmās princese pielec kājās.
Viņa draud Sprīdīti iemest cietumā.

Sprīdītis smejas un grib uzdot savu mīklu.
Princesei vajag tikai to atminēt.
Tad Sprīdītis ies prom.
Princese negribīgi piekrīt.

Sprīdītis uzdod savu mīklu:

**Tas dzirksteļo kā šķiltavas.
Dzeļ kā čūska.**

Kas tas ir?

Princese domā ilgi.
Nepacietīgi viņa prasa atbildi galma dāmai.
Galma dāma to nezina.
Princese rauj galma dāmu aiz matiem
un pavēl meklēt atbildi.
Galma dāma raud.

Sprīdītis atkal smejas.
Atbilde ir pavisam vienkārša.
Tā ir princese pati un viņas ļaunā runāšana.

Princese kļūst pavisam dusmīga.
Viņa savelk pirkstus kulakos un iet Sprīdītim virsū.

Sprīdītis pasmaida un liek somu plecā.
Viņš vienalga ies prom.
Sprīdītim nevajag princesi.
Viņam nevajag pat karaļa bagātības.
Zēns šeit būs nelaimīgs.

Sprīdītis pieiet pie ezera.
Viņš pagriež vecā vīriņa doto gredzenu.
Tad 3 reizes sasiņ plaukstas un sauc:
“Gulbīt, gulbīt, kustini kājiņas!
Nes mani uz Laimīgo zemi!”

Pār ezeru plūst zila gaisma.
Migla pamazām izklīst.
Cik skaisti iemirdzas ezers!
Ezera ūdenī atspīd zvaigznes.
Sprīdītis atceras sapni ar vecomāti, Lienīti un mirušo māti.

Pa ezeru peld gulbis.
Tas klusi piepeld pie Sprīdīša.

Sprīdītis pagriežas pret princesi un paklanās.

Viņš saka:

“Dzīvo vesela, princese Zeltīte!”

Tad viņš sēžas uz gulbīša un peld prom.

Princesei tas nepatīk.

Viņa skrien pie pils durvīm.

Princese sit ar kulakiem pa durvīm un kliedz:

“Viņš brauc prom!

Skrieniet viņam ātri paka!”

No pils izskrien karalis ar galma kungiem.
Princese rāda uz ezeru.
Tur uz gulbīša aizpeld Sprīdītis.

Karalis ir pārsteigts.
Kāpēc jāskrien pakaļ?
Sprīdītis pats aizgāja.
Ne viņš paņēma pusi no karaļa zemes, ne princesi Zeltīti.
Lai jau iet!

Princese tomēr pavēl vest Sprīdīti atpakaļ uz pili.
Viņam taču ir spēcīgi ieroči!
Galma kungs piekrīt princesei.
Sprīdītim tiešām tādi ieroči ir.
Tie ir līdzīgi stabulei un sprungulim.

Karalis pavēl galma kungiem
skriet Sprīdītim pakaļ un atņemt ieročus.
Arī pats viņš skrien galma kungiem līdz.

Princese paliek pilī gaidīt.

Atkal mājās

Ir skaists pavasara vakars.

Sprīdītis ar lāpstu pār plecu nāk mājās.

Viņš ir nogājis garu ceļu un jūtas noguris.

Gulbītis viņu izsēdināja pie kāda ceļa.

Sprīdītis pa to gāja līdz Saules kalnam.

Tur viņš satika Vēja māti.

Pēc tam ceļš aizveda Sprīdīti pie Meža mātes.

Vēlāk Sprīdītis satika arī veco vīriņu.

Vīriņš pavadīja viņu un teica:

“Šis ceļš ved uz Laimīgo zemi!”

Pa ceļu Sprīdītis gāja ilgi.

Nu viņš nonācis dārzā ar ziedošiem augļu kokiem.

Sprīdītis skatās apkārt.

Viņš pazīst pakalnus, pļavas un birzis.

Birzīs aug bērzi.
Sprīdītis ir atgriezies mājās!
Šeit ir Sprīdīša māja ar salmu jumtu.
Šeit ir viņa Laimīgā zeme!

Sprīdītis priecīgs ieskrien mājā.
Taču māja ir tukša un klusa.
Kur visi ir?
Zēns izskrien pagalmā un klausās.
Tālumā viņš dzird dziesmas.
Tur dzied puisi un meitas.

Sprīdītis iet viņiem pretī.
Puiši un meitas nāk mājās un ierauga Sprīdīti.
Viņi smejas par viņu:
“Kur tad lielais naudas pods?”
Turpretī Lienīte par Sprīdīti ir priecīga.
Viņa apskauj zēnu un samīļo.

Pie Sprīdīša pienāk vecāmāte.
Viņa iet ar kruķi.
Tik ļoti viņai sāp kājas!
Arī vecāmāte ir priecīga satikt Sprīdīti.
No priekiem viņa slauka laimes asaras.

Pat pamāte priecājas par Sprīdīti.
Pamāte ar zēnu salabst.
Sprīdītim ir nedaudz skumji.
Mājās viņš pārnācis bez naudas.
Vecāmāte mierina.
Nauda nav svarīga.
Svarīgs ir cilvēks!
Tomēr jaunie puisi nepiekrīt vecaimātei.
Viņiem nauda noderētu.
Kāda tad jēga bija pasaulē iet?

Pēkšņi pagalmā ieskrien karalis ar galma kungiem.
Viņi ir ļoti piekusuši.
Galma kungi slauka sviedrus.

Sprīdītis skatās uz karali.
Kāpēc karalis atnācis?
Vai viņš lūgs Sprīdītim atgriezties?
Zēns negrib atgriezties pilī.
Viņam nevajag ne karaļa zemes,
ne princesi Zeltīti par sievu.

Puši un meitas klausās un brīnās.
Sprīdītis atsakās no tādām bagātībām?

Taču karalis nelūdz Sprīdīti atgriezties.

Viņš grib zēna burvju ieročus.

Kur Sprīdītis tos ir licis?

Sprīdītis nesaprot.

Par kādiem ieročiem karalis runā?

Galma kungs atgādina Sprīdītim par stabuli un sprunguli.

Ar tiem zēns uzveica velnu.

Sprīdītis smaida.

Karalis Sprīdītim par ieročiem sola labi samaksāt.

Par tiem zēns prasa 3 pūri naudas.

Vienā pūrā ir apmēram 50 kilogramu naudas.

Karalis ir pārsteigts.

Naudu viņam vajadzēs pašam.

Tagad par princeses izprecināšanu būs jāmaksā daudz.

Kaimiņu valstīs jau zina par princeses iedomību.

Tāpēc princesi par sievu ņems tikai kopā ar naudu.

Turklāt karalis nav paņēmis līdzī tik daudz naudas.

Puiši un meitas stāv Sprīdītim apkārt.

Viņi iesaka zēnam prasīt vairāk naudas.

Tomēr Sprīdītis ir ar mieru saņemt mazāk.

Viņš prasa tikai vienu pūru.

Karalis joprojām nepiekrīt.

Galma kungi pierunā Sprīdīti prasīt vēl mazāk.

Sprīdītis paņem no vecāsmātes mazu maisiņu.

Tikmēr karalis ar galma kungiem meklē naudu pa savām kabatām.

Viņi met naudu maisiņā.

Karalim un galma kungiem vairāk naudas nav.

Maisiņš ir pilns tikai līdz pusei.

Taču Sprīdītis ir apmierināts.

Nu karalis prasa atdot stabuli un sprunguli.

Taču Sprīdītim to nav.

Karalis ir dusmīgs.

Viņš jūtas apmānīts.

Runa taču nebija par atdošanu!
Karalis gribēja tikai zināt
stabules un sprunguļa atrašanās vietu.
Tāpēc Sprīdītis pastāsta par Saules kalnu.
Tur viņš stabuli atdeva Vēja mātes otrajam dēlam.
Stabule piederēja viņam.
Savukārt sprunguli Sprīdītis atdeva Meža mātei.
Tas bija viņas sprungulis.

Karalis vīlies nospļaujas.
Tomēr naudu atpakaļ neprasa.
Sprīdītis naudu ir nopelnījis.

Karalis ar Sprīdīti paspiež viens otram roku.
Tagad viņi būs labi draugi.
Te karalim vairs darīt nav ko.
Viņš ar galma kungiem atgriežas pilī.

Puiši un meitas turpina apbrīnot un lielīt Sprīdīti.
Tagad arī viņi grib būt zēna draugi.
Sprīdītim tas patīk.
Viņš izdala puišiem un meitām pa vienam naudas gabalam.

Pamāte nav apmierināta.
Sprīdītis atdevis visu savu nopelnīto naudu.
Kā tagad viņš dzīvos tālāk?
Zēns nebēdā par to.
Viņš strādās un sapelnīs naudu vēl.
Sprīdītis tagad ir laimīgs.
Viņš ir savās mājās.
Arī Lienīte ir laimīga.
Kamēr vien Sprīdītis paliek pie viņas.

Sprīdītis ir atradis savu Laimīgo zemi.
Tās ir mājas ar Lienīti,
vecmāti, un pat pamāti!

